

ριον Δὲ Ζονβάλ ἐγερθεῖς. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν εἶνε ἰδική της.

— Καὶ διατί, σὺ παρακαλῶ;

— Διὰ τί; ἐπανελάθον μετ' ἀγανακτῆσεως, διότι εἶνε ἀδύνατον, διότι...

— Διότι σὺ ἀγαπᾷς, δὲν εἶνε ἀληθές; ὑπέλαβε μετὰ μειδιᾶντος εἰρωνικοῦ. Συνεπλήρωσα τὴν ἰδέαν σου, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτολμήσατε ν' ἀποτελειώσετε...

— Κύριε...

— Ἄ! συγγνώμην... Ἐγώ τὸ δικαίωμα, πιστεύω, νὰ προφυλάξω τὴν ἀνεψιάν μου ἀπὸ πράξεως, ἡ ὁποία ἐδύνατο νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν της. Αὕτη ἡ ἰδέα μὰς ὁμολόγησε τὰ πάντα, κύριε, καὶ μὰς ἐβεβαίωσε ὅτι σκοπίμως ὑπεκρίθη διὰ τὴν σὺν σῶσιν.

— Ὑπεκρίθη διὰ τὴν σὺν σῶσιν; ἀνέκραξα ἐντρομος.

— Νομίζετε, κύριε, ὅτι ἡ κόμησσα Δὲ Μωφὲρ ἐλησμόνησέ ποτε τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ὑπόληψιν, τὰς ὁποίας ὀφείλει εἰς τὸ ὄνομά της; Ἀκουσον· ἐπειδὴ πρέπει νὰ σὺς ἐξαγάγω ἐκ τῆς ἀπάτης, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε, θά σὺς διηγηθῶ τὸ ἐξῆς ἀληθὲς γεγονός... Ἡ ἀνεψία μου εἶχεν ἐννοήσει τὸ ἄφρον πάθος, τὸ ὁποῖον ἐτρέφετε δι' αὐτήν· ἦτο βεβαία περὶ ἐαυτῆς καὶ δὲν ἐπεχείρησε νὰ ὑπερασπισθῇ, οὐσα ἄλλως τε ἐν γνῶσει τῆς διανοητικῆς σὺς καταστάσεως. Τὴν πρῶτον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐμέλλετε νὰ παρουσιασθῇτε ἐνώπιον τῶν ἰατρῶν, σὺς εὗρεν, ὡς μὰς εἶπεν ἡ ἰδέα, πολὺ καταβεβλημένη. Ἡθέλησε λοιπὸν νὰ σὺς σῶσιν δι' ἐνὸς συγγνωστοῦ ψεύδους... τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον, ἔνεκα τῆς παραφορᾶς σου, διεκηρύξατε ἐνώπιον ὄλων. Ὡς ἐκ τούτου, φοβουμένη σήμερον μὴ δεινῶσιν τὴν θέσιν σου, ἐπιθυμεῖ, ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της, ν' ἀγνοῇτε τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της, φρονεῖ δὲ ὅτι ὁ χωρισμός καὶ ἡ βαθεῖα καὶ ἐπισταμένη μελέτη τῶν πραγμάτων θά σὺς καταστήσωσι σὺν φρονῇ καὶ θά σὺς ὑποδείξωσι βραδύτερον τὸν τρόπον, δι' οὗ θὰ δυνηθῇτε νὰ ἐπαναλάβετε τὰς μεταξὺ ὑμῶν καὶ αὐτῆς προσηκούσας καὶ ἀνταξίας διὰ τὴν θέσιν σου εἰλικρινεῖς σχέσεις. Καὶ τότε ἀμφότεροι θὰ γελάσητε διὰ τὴν ἀνάρμοστον ταύτην παρεξήγησιν.

— Ἀρκεῖ, ἀνέκραξα μετὰ παραφορᾶς, ἀφήσατέ με!... Μὲ φονεύετε!

Μείνας μόνος, ἐρρίφθην ὀλοφυρόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἐνόμιζον ὅτι τὸ πᾶν κατέρρεε περὶ ἐμοῦ, ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἐβυθίζετο πρὸ τῶν ποδῶν μου καὶ ὅτι ὁ ἥλιος ἐβόυνετο μετὰ τῶν ἐλπίδων μου καὶ τῶν ἐρώτων μου. Ἀρτεμις! Ἀρτεμις!... Ἐπεθύμουν νὰ μὴ πιστεύσω ἔτι, ἀλλ' εἶχον ἀνὰ χεῖρας τὴν ψυχρὰν ἐπιστολήν της... ἀλλ' εἶχεν ὁμολογήσει τὰ πάντα εἰς τοὺς ἔχθρους μου!... Ἡ ἀγνὴ καὶ ἰερὰ ἐκείνη φλόξ, ἥτις ὑπεστήριζε τὴν ζωὴν μου, ἦτο λοιπὸν δι' αὐτὴν νοσηρὸν καὶ βραχὺ ὄνειρον παράφρονος, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχε πρὸς στιγμὴν δελεάσει!... Εἶτα ἀνεμνησκόμην ἔνδακρυς τῶν ἀπείρων καὶ τρυφερῶν θωπειῶν, δι' ὧν ἄλλοτε μ' ἐπλήρου, τῶν σιωπηλῶν ἀγωνιῶν της,

τῶν συγκινήσεών της, τῶν δακρύων της· ἔναυλος δὲ εἰσέτι ἦτο εἰς τὰ ὧτά μου ἡ ἐρωτικὴ της ἐξομολόγησις, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπληροῦτο ἀγανακτῆσεως... Καὶ τότε ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς ἀθλίον γύναιον καὶ ἐμεμφόμεν ἑαυτῆς ὡς ἀρνηθείσης τὸν ἔρωτά μου, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἀγογγύστως θὰ ὑπέμενον τὰ πάνδεινα, καὶ προτιμησάσης, φεῦ! τὴν ἡσυχίαν της...

Ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας ἔμεινα ἄσιτος· ἤθελον νὰ ποθῶν ἕκ πείνης. Ἀλλ' εἶτα, σκεφθεὶς ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέρας τῶν δεινῶν μου καὶ ὅτι, ἂν ἀπέθνησκον, εὐκόλως αὕτη θὰ μ' ἐλησμόνει, ἀπεράσισα νὰ ζήσω, ὅπως παράσχω εἰς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μ' ἴδῃ εἰς τὴν ἐσχάτην καὶ ἐλευσιν ἀπελπισίαν.

ΔΓ'

Οἱ μῆνες παρήρχοντο, Βιλχέλμ, καὶ ἐπέστη ὁ χειμὼν... Περιέμενον τὴν Ἀρτεμιν μετὰ παλμῶδους καὶ εὐέλpidος ἀγωνίας... Ἀλλὰ δὲν ἦλθεν.

Ἐνόμισα ὅτι ἀπέθανε καὶ το εἶπον εἰς τὸν κύριον Δὲ Ζονβάλ. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, μοι ἔφερεν οὗτος ἐφημερίδα τινὰ καὶ μοι ἀνέγνωσε τὴν περιγραφὴν χοροῦ τινος, δοθέντος ἐν τῇ αὐλῇ. Μεταξὺ δὲ τῶν κυριῶν, αἵτινες διεκρίθησαν ἐν αὐτῇ ἐπὶ χάριτι καὶ καλλονῇ, ἦκουσα προφερόμενον καὶ τὸ ὄνομα τῆς κομῆσεως Ἀρτέμιδος Δὲ Μωφέρ.

Εἶχε διαμείνει εἰς Καλσρούχην ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας ἀνεχώρησεν.

Εἶχον διέλθει ἐν τῇ φυλακῇ μου καθ' ὅλον τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος ἔτι· καὶ ἐν τούτοις περιέμενον πάντοτε... Μοι εἶχε γράψει ὅτι θὰ ἤρχετο... Τοῦλάχιστον δὲν μοι ἔγραφε δύο λέξεις!...

Τὸ μόνον ὃν, ὅπερ οὐδέποτε μ' ἐλησμόνησεν, ἦτο ὁ Βασιτιανός. Μοι ἔγραφε κατὰ πάσαν ἐβδομάδα. Τὸ φρούριον τοῦ Μωφέρ ἦτο πάντοτε ἔρημον, ὁ δὲ κόμης εἶχε γίνεαι ἄφρατος. Ὁ Πλακίδας ἐλάμβανε συχναὶς ἐπιστολάς ἐκ Καλσρούχης. Ὁ Βασιτιανός κατάρθωσε νὰ κλέψῃ μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἀπεσφράγισεν. Βεβαιωθείς δὲ ὅτι ἦτο τοῦ κυρίου Μωφέρ, μοι τὴν ἔπεμψεν. Ὁ κόμης δὲν ὁμολογεῖ οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν συνένοχόν του τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του· ἀλλὰ διέτασεν αὐτὸν νὰ διευθύνῃ πάντοτε τὰς ἐπιστολάς του πρὸς τὸν κύριον Δὲ Ζονβάλ, παρ' οὗ θὰ ἐλάμβανεν αὐτάς.

*Ἐπεται συνέχεια.

* * *

ANDRÉ SURVILLE

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Α'

Περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1862 περιηγούμενη τὴν Ἰταλίαν, ὠραίαν δὲ τινὰ φθινοπωρινὴν ἡμέραν, ἐξέκειναν, αἵτινες εἰσιν ἄγνωστοι εἰς τὰ μέρη μας, ἀρίχθησαν εἰς τὴν Σπέτζιαν.

Οὐδὲν μεγαλοπρεπέστερον τοῦ λιμένος τῆς πόλεως ταύτης, βρισθόντος ἐμπορικῶν καὶ πολεμικῶν πλοίων πάσης ἐθνικότητος.

Κατόκησα εἰς τι ξενοδοχεῖον, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὁ Σταυρὸς τῆς Μελίτης, διότι, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ἀπεράντου μεγάρου κατῴκουν κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους οἱ ἱππῶται τοῦ σταυροῦ τῆς Μελίτης, οἵτινες, ἀψηφίσαντες τοσοῦτους κινδύνους, ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Σαρακηνῶν μετ' ἀπαραδειγματίστου θάρρους καὶ ἀνδρίας.

Καθ' ἣν ἐποχὴν διέμενον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο, ὑπῆρχε μάρτυς συγκινητικῶτατης, ἅμα δὲ καὶ φοβερᾶς ἱστορίας, ἥτις, ἀρξαμένη ἀπὸ τοῦ ἀλλοκότου τούτου ξενοδοχείου, ἐμελλε νὰ λάβῃ πέρας ἐπὶ τῶν ἐνδοξῶν ἐκείνων ἀκτῶν, τὰς ὁποίας ἀπηνθανάτισαν τοσοῦτοι ἥρωες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Εἶχον ὡς συνοδοιπόρον νέον τινά, ὅστις μετέβαινε εἰς Πίσσαν, εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς ὁποίας ἐσπούδαζε τὰ νομικά.

Πρὸ δέκα ἐτῶν ἐγνώριζον τὸν Μιχαὴλ Μ... , διότι ἐν τῷ αὐτῷ λυκεῖῳ εἶχόμεν σπουδάσει τὰ προκαταρκτικὰ μαθήματα. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ, κατοικοῦσα ἐν Κ... , ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Εὐρώπην, ὅπως περιηγηθῇ διαφόρους πόλεις αὐτῆς, ἵνα διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐξοικειωθῇ ἔτι μᾶλλον πρὸς τὰς ξένας γλώσσας καὶ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης.

Συνεδεόμεθα δι' εἰλικρινοῦς καὶ ἀδιαρρήκτου φιλίας, διότι διήλθομεν τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ἡλικίας μας συσπουδάζοντες καὶ συμελετῶντες.

Ἀμφότεροι ἤμεθα ἐν ἡλικίᾳ, καθ' ἣν δὲν ἐγνώριζομεν ἔτι τὰς πικρίας τοῦ κόσμου. Ὅχι! δὲν ἐγνώριζομεν ἔτι αὐτάς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἤμεθα εὐτυχεῖς· καθόσον, τὸ κατ' ἐμέ, τὸ γινώσκειν εἶνε ταύτοσημον τοῦ πάσχειν!

Διετρέχομεν ἀμφότεροι τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην καὶ μειδιῶσαν περίοδον, καθ' ἣν ἡ φαντασία διατελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπῆρειαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ὁ Μιχαὴλ ἡγάπα ὑπερβαλλόντως τὴν μουσικὴν!

Ἐφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν προσφιλεῖ του βάρβιτον, ἐξ ἧς ἀνεπέμποντο γλυκύφθογγοι καὶ οὐράνιοι ἤχοι, ὅσους ἡ χεὶρ του ἡγγίζε τὰς χορδὰς της.

Νομίζω ὅτι βλέπω ἔτι αὐτόν, μὲ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν του ἡμικεκλιμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του πλήρεις δακρύων, ταλυνόντα τὸ τόξον του καὶ διαχύνοντα τὰς γλυκυτάτας ἐκείνας μελωδίας, αἵτινες συγκινοῦσι τὴν ψυχὴν καὶ βυθίζουσιν αὐτὴν εἰς θείας καὶ ἀρρήτους ἐκστάσεις.

Δυστυχῆς Μιχαὴλ!

Πόσας ὠραίας ἡμέρας διήλθομεν ἐν Ἰταλίᾳ!

Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν πάντες οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐκοιμῶντο καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἤκούετο ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ὁ Μιχαὴλ καὶ ἐγὼ συνωμιλοῦμεν περὶ μουσικῆς καὶ φιλολογίας, τοσοῦτον δὲ ἀφωσιμένοι ἤμεθα εἰς τὴν συνομιλίαν μας, ὥστε

ὁ φίλος μου πρώτην φοράν εἶχε ληθημονήσει τὴν βάρβιτον του, ἥτις ἔκειτο ἐν τινὶ γωνίᾳ ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, οἶονεὶ θρηνοῦσα διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐγκατάλειψιν τοῦ περιλημένου ἐραστοῦ της.

Αἰφνης ἠκούσθη ὁξεῖα τις κραυγή. Ἡγέρθημεν ἐκπληκτοί, προσπαθοῦντες ν' ἀνακαλύψωμεν πόθεν προήρχετο ὁ θόρυβος, ὅπως σπεύσωμεν εἰς βοήθειαν ἀτυχούς τινος ὄντος, ὅπερ ἴσως κατὰ τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός θὰ διέτρεχε προφανῆ τινα κίνδυνον.

Ἀλλὰ νεκρώσιμος σιγὴ διεδέχθη πάραυτα τὴν κραυγὴν ἐκείνην, μᾶλλον δὲ ἀνεζητήσαμεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐκείνου.

Τί ἄρα γε νὰ συνέβη; . . . Οὐδὲν ἐδύνάτο νὰ μας ἀποκαλύψῃ τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν!

Μὴ ἀκούοντες πλέον τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, καὶ μὴ γνωρίζοντες ἄλλως τε τίνι τρόπῳ νὰ κορέσωμεν τὴν περιεργίαν μας, ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὰ δωμάτιά μας καὶ ν' ἀναβῶμεν ἐς αὐριοὺς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου συμβάντος, οὗτινος ἡ ἀνάμνησις μόνον μας κατετρόμαζεν.

Ὁ ὕπνος μας ὑπῆρξε βαρὺς καὶ τεταραγμένος, πλήρης ἀπαισιῶν καὶ δυσοιώνων ὀνειρών. Ὅθεν, ἐνωρίτατα ἐγερθέντες, κατήλθομεν εἰς τὴν παρὰ τὴν θύραν καὶ ἠρωτήσαμεν τοὺς πρώτους ἀλγεῖς, τοὺς ὁποίους εὗρομεν παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀσχολουμένους εἰς τὸ ἔργον των, ἂν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συνέβη θαλάσσιόν τι δυστύχημα. Ἄλλ' οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι μᾶς ἀπήντησαν ἀποφατικῶς.

Τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐπηύξησε τὴν περιεργίαν μας· ἀλλ' οὐχ ἦττον παρητήθημεν μετ' ὀλίγον πάσης περαιτέρω ἀναζητήσεως, καθόσον ἐδύνάτο νὰ ἐκκληθῶμεν ὡς παρὰ φρονες, ἀφοῦ οὐδεὶς, ἐξ ὧν ἠρωτήσαμεν, ἀντελήθη τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου συμβάντος.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη διήλθεν ἄνευ ἐτέρου τινος ἀπευκταίου. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου εἶδομεν εἰσερχόμενα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νέα πρόσωπα. Ἦσαν λευκότερά τινα καὶ ἐρυθροπάρεια παιδιὰ ἀγγλικῆς τινος οἰκογενείας, τῶν ὁποίων ἐπεμελεῖτο νεαρὰ τις παιδαγωγὸς μετὰ μητρικῆς ὄντως φιλοστοργίας.

Μετ' αὐτῶν δὲ ἦτο καὶ γέρον τις Ἀγγλος, ὑψηλὸς καὶ λευκόθριξ, οὗτινος τὸ ἐπιτακτικὸν ὕφος προφανῶς ἐδήλου ὅτι ἦτο ὁ ἄμεσος ἀναπληρωτὴς τῶν ἀρχηγῶν τῆς οἰκογενείας ἐκείνης τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Σ., οἵτινες, ἀναγκασθέντες νὰ παραμείνωσιν ἕνεκεν ἐορτῆς τινος ἐν Γενούῃ, ἔμελλον νὰ ἔλθωσι καὶ οὗτοι μετὰ δύο ἡμέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σταυροῦ τῆς Μελέτης.

Ὁ ἐπιστάτης—ἄς τον ὀνομάσωμεν οὕτως ἐπὶ τοῦ παρόντος—καὶ ἡ παιδαγωγὸς ἐδείπνησαν μετὰ τῶν τέκνων, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἐκαθήμεθα καὶ ἡμεῖς· ἔφαγον δὲ μόνον ὡς, ἄρτον, βούτυρον καὶ τέϊον.

Ἡ νεαρὰ παιδαγωγὸς ἦτο εἰς ἄκρον ὠ-

χρά, τὸ δὲ βλέμμα της ἐνέριχνε βαθεῖαν μελαγχολίαν, ἥτις, κατ' ἀρχάς, μᾶς ἐξέπληξεν. Οὐδὲν ἦσσαν ἦτο ὠραία καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως· οἱ βαθεῖς κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της, περιζωννύμενοι ὑπὸ μακρῶν καὶ μαύρων βλεφαρίδων, καθίσταν αὐτὴν ἐπαγωγόν· τὸ ἀνάστημά της ἦτο ἰσχνὸν καὶ λεπτοφυές· τὴν δὲ ὠρότητα τοῦ πρῶτόπου της ἐδύνάτο τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὰς φροντίδας καὶ τὰς κακουχίας τοῦ ταξειδίου.

Ὅτε ἐξήλθε τοῦ ἐστιατηρίου, διήλθε πλησίον μας. Ἡγέρθημεν καὶ ἐχαιρετίσαμεν αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ, αὕτη δὲ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μας, κλίνασα τὴν κεφαλὴν μετὰ χάριτος.

Ὁ γέρον Ἀγγλος, ὅστις ἠκολούθει αὐτὴν δύο ἢ τρία βήματα ὀπίσθεν, παρετήρησεν ἡμᾶς μετὰ βλέμματος ὑπερηφάνου καὶ τοσοῦτον θρασέου, ὥστε, μὴ δώτας προσοχὴν, προσέκοψεν ἐπὶ τινος ἔδρας, ἀνατραπέσης ὡς ἐκ τούτου πρὸ τῶν ποδῶν μας. Προσπειρήθημεν ἀδιαφορίαν διὰ τὸ συμᾶν τοῦτο· νομίζω ὅμως ὅτι τοῦτο σκοπίμως ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἀγγλου ἐκείνου, ὅπως ἔλθῃ εἰς λογομαχίαν μεθ' ἡμῶν.

Ὅτε ἐτελείωσε τὸ δείπνον, ἀνήλθομεν εἰς τὰ δωμάτιά μας. Ὁ Μιχαὴλ καταληφθεὶς κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τοῦ συνήθους οἴστρου του, ἔλαβε τὴν βάρβιτον καὶ ἤρξατο νὰ διαχύνη τὰς γλυκυτάτας ἐκεῖνας μελωδίας, αἵτινες τοσοῦτον συνεκίνησαν τὴν καρδίαν μου, ὥστε, πρὸς στιγμήν ἐλησμόνουν τὸ πᾶν. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε, σφοδρὸς κτύπος εἰς τὴν θύραν μας, ἠνάγκασε τὸν Μιχαὴλ νὰ σταματήσῃ. Ἐκπληγὴς ἐπὶ τοιαύτῃ ἀγενεῖᾳ, ἠνέφξα πάραυτα τὴν θύραν καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ γέροντος Ἀγγλου, ὅστις ἀνωρθωμένος ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ τοὺς ὀρθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ἐξ ὀργῆς, ἐφαίνετο ἔχων στάσιν ἀπειλητικὴν. Νομίσας ὅτι ἦτο ἀπάτη ἢ παρεξήγησις, ἀπεσύρθη καὶ, κλείσας κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν θύραν:

— Ἀπατᾶσθε, κύριε, τῷ εἶπον, δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ δωμάτιόν σας.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἤρκεσεν εἰς τὸν ξένον μας, ἀλλὰ διὰ φωνῆς πλήρους ὀργῆς ἀνέκραξε:

— Μὰ ντὲ σὰς ἐπιτρέπω ἐγὼ νὰ παίξῃ μουζικὴ! Τέλω κοιμητὴ ἐγὼ. Καταλαμβαίτε;

Καὶ διὰ τῶν σπινθηροβολούντων ὑπὸ τῆς ὀργῆς ὀφθαλμῶν του ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ μας κατακεραυνοβολήσῃ. Αἰφνης ὁ νεαρός μου φίλος, παρατηρήσας τὴν ἀλλόκοτον ἐνδυμασίαν καὶ τὸν νυκτικὸν σκούφον τοῦ ἐπιστάτου, ἤρξατο νὰ γελάσπασμαδικῶς, πάραυτα δὲ ἐμυμήθη καὶ ἐγὼ αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀγγλος ἐπέμενε νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ δωματίῳ μας, ἐκλείσα βίαιως τὴν θύραν καὶ ἐκλείδωσα αὐτὴν ἔσθθεν. Οὐχ ἦττον αἱ ἀπειλητικαὶ φωναὶ τοῦ γέροντος ἐξηκολούθουν, ἐγὼ δὲ, στραφείς ἀδιαφόρως πρὸς τὸν Μιχαὴλ τῷ εἶπον:

— Παίξε λοιπόν, φίλε μου, αὐτὸ τὸ τεμάχιον ἦτο τόσῳ ὠραῖον! Δὲν θὰ ἔχῃς βεβαίως τὴν διάθεσιν νὰ ὑπακούσῃς εἰς

αὐτὸν τὸν ἀνόητον. Αὐτὸ θὰ ἦτο πάρα πολὺ.

— Ὅχι, βεβαίως, μοὶ ἀπήντησεν, αἱ ἀπειλαὶ τοῦ δὲν μ' ἐφόβισαν· ἀλλ' ὁ τρόπος τοῦ μοῦ ἔκαμε κακόν. Αἱ χεῖρές μου τρέμουν, ὥστε μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπαναλάβω τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο· ἐταράχθην πολὺ! . . . Μολαταῦτα, προσέθηκε μετὰ τινα στιγμήν, προσπαθῶν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν ἀταραξίαν του, θὰ δοκιμάσω . . . Περιμένε ὀλίγον! . . .

Καί, λαβὼν δι' εὐσταθοῦς χεῖρὸς τὴν βάρβιτον αὐτοῦ, ἐστερέωσεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου του καὶ ἤρξατο νὰ διαχύνη τὰς γλυκυτέρας τῶν μελωδιῶν.

Ἀλλὰ μόλις ἠκούσθησαν οἱ γλυκύθυγοι ἐκεῖνοι ἦχοι καὶ πάραυτα ἀντήχησαν αἱ ἄγριαι καὶ ἀπειλητικαὶ κραυγαὶ τοῦ γείτονός μας:

— Στατήτε, στατήτε μὲν στιγμήν, κύριοι, ν' ἀρκίσῃ κ' ἐγὼ τὸ ταμποῦλό μου, ἐντὼ μέσα 'ς τὸ ρωματίό μου.

Καὶ ὄντως· μετὰ τινα στιγμήν ἀντήχησεν ὁ θόρυβος κρουομένου τυμπάνου. Ἦτο πράγματι γελοῖον, ἀλλὰ καὶ συνάμα ὀχληρὸν νὰ βλέπῃ τις ἀναπηδῶσας τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων ἐκ τοῦ σφοδροῦ ἐκείνου πατάγῃ, ὅστις ἀληθῶς διερρήγνυε τὰ ἀκουστικά μας τύμπανα.

Φυσικῶς τῷ λόγῳ ὁ θόρυβος ἐκεῖνος ἀφύπνισεν πάντας τοὺς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ κοιωμένους, οἵτινες ἠγέρθησαν τεταραγμένοι καὶ ἠρώτων τὸ αἴτιον τοῦ θορύβου ἐκείνου, μυστίας δὲ ἐξέπεμπον βλασφημίας καὶ ὕβρεις κατὰ τοῦ ξενοδόχου καὶ τῶν ὑπηρετῶν του.

Οὐχ ἦττον ἡ παταγώδης τυμπανοκρουσία ἐξηκολούθει.

Ὁ Μιχαὴλ ἦτο ἐξαλλος ἐξ ὀργῆς, ὁμολογῶ δὲ ὅτι καὶ ἐγὼ συνεμριζόμεν τὴν ὀργὴν του. Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα τοῦ Ἀγγλου ἠνεώχθη, ὁ δὲ ξενοδόχος παρεκάλεσεν αὐτὸν διὰ τρόπου ἡκιστα φιλοφρονητικοῦ, νὰ παύσῃ τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, ὅστις ἔφερεν εἰς ἀναστάτῳσιν ὅλον τὸ ξενοδοχεῖον ἐν ὥρᾳ νυκτός, εἰδοποιήσας συνάμα αὐτὸν ὅτι, ἂν ἐξηκολούθει παρενοχλῶν τοὺς πελάτας τοῦ διὰ τοιοῦτου ἀνοικείου τρόπου, θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καλέσῃ τὴν ἀστυνομίαν.

— Κάμε, ὅτι τέλεις κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ἀγγλος, ἀλλὰ τέλω καὶ ἐγὼ παίξῃ μουζικὴν, ὅπως καὶ ὁ κύριος ἀπ' ἐντὼ παίζει βιολί· ἐγὼ ντὲν ἀγκαπάει βιολί, ἀγκαπάει ταμποῦλο!

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ξενοδόχος μετὰ τόνου αὐστηροῦ, ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ μεταχειρισθῶ βίαια μέτρα καθ' ὅμῶν. Ἀλλως τε ἡ βάρβιτος εἶνε ὄργανον ὠραῖον, ὁ δὲ κύριος οὗτος παίζει αὐτὸ τόσον θαυμασίως, ὥστε δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ μᾶλλον ἢ νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς πελάτας μου. Ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον ὑμεῖς προξενεῖτε, εἶνε ἀνυπόφορος, καὶ ὡς ἐκ τούτου σὰς παρακαλῶ καὶ ἐκ δευτέρου νὰ παύσητε.

— Ἀλλ' ἐγὼ ντὲν ἔκει σκοπὸν ν' ἀκούσῃ.

Ἡσκηνὴ αὕτη θὰ παρετείνετο ἐπὶ πολὺ, ἂν δὲν παρενέβαινεν ἡ νεαρὰ παιδαγωγός,

ήτις, σπεύσασα ἐγκαίρως ἐπὶ τόπου, ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὁ ὁποῖος ὑπῆκουσε μὲν εἰς αὐτήν, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐκ τοῦ βλέμματος αὐτοῦ εὐκόλως ἤθελεν ἐννοήσει τις ὅτι ἐμίσαι ἐνδομύχως αὐτήν.

— Κύριε Ζίμ, τῷ εἶπεν ἀγγλιστί μετὰ τόνου ξηροῦ καὶ αὐστηροῦ, σὰς παρακαλῶ μὴ ταράττετε ἐπὶ πλέον τὴν ἡσυχίαν τοῦ ξενοδοχείου τούτου, εἰς τὸ ὅποιον μὰς ἐσύστησεν ὁ κύριος Σ., ὅστις βεβαίως θὰ δυσηρεστεῖτο πολὺ, ἂν ἐμάνθηνεν ὅτι ἡναγκάσθημεν νὰ φύγωμεν ἐντεῦθεν ἕνεκα τῶν ἀνοήτων αὐτῶν ἀστείότητων σας.

Τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποῖους ἐπρόφερε τόσον ταχέως, ὥστε δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐννοήσω, μοὶ ἐξήγησε κατόπιν ὁ φίλος μου Μιχαήλ, ὅστις, ἐκτός τοῦ ὅτι ἐγίνωσκε τὴν ἀγγλικὴν, εἶχε παιδιόθεν συνειθισθῆναι νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν Ἀγγλων καὶ ν' ἀκούῃ αὐτοὺς συνεχῶς, καθὼ γεννηθεὶς ἐν Κ**.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον ἐπιστάτης μετὰ τοὺς λόγους τῆς παιδαγωγοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐλκιδῶσεν ἐπὶ τὴν θύραν· μετὰ δὲ τοῦτο ἡ παιδαγωγὸς ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς καὶ μὰς παρεκάλεσε νὰ λησμονήσωμεν πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῇ.

— Ἡ προσεχὴς ἀφίξις τοῦ κυρίου Σ., προσέθηκε, θὰ καταπαύσῃ, πιστεύω, τὰς ἀλλοκότους φαντασίας τοῦ ἐπιστάτου του. Ὅσῳ δὲν εἶνε παρὼν ὁ κύριός του, ἀφίεται πάντοτε εἰς τὰς ὁρμὰς τοῦ πάθους του καὶ δὲν ἔχει γνῶσιν τῶν πράξεών του. Δὲν ἀμφισβῶν ὅτι ἐν τῷ δωματίῳ του θὰ κρύπτη δύο ἢ τρεῖς φιάλας οἶνοπνεύματος, τὰς ὁποίας θὰ πῇ, ἕως ὅτου νὰ κοιμηθῇ.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπον τότε γαλλιστί, — διότι εἰς τὴν γλῶσσαν ταύτην καὶ αὕτη μὰς ὠμίλησεν, — πρὸς χάριν σας εὐχαρίστως θὰ λησμονήσωμεν τὰ θλιβερά συμβάντα τῆς ἐσπέρας ταύτης· οὐχ ἤττον θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ σας ὁμολογήσω ὅτι ἐξεπλάγην, διότι ὁ κύριος Σ., ὁ ἀρχηγὸς τῆς εὐγενοῦς ταύτης οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν συνοδεύετε, σὰς ἀφίνει νὰ ταξειδεύητε μετὰ τοιοῦτου ἀγροίκου ἀνθρώπου.

— Ω! τοῦτο δὲν συμβαίνει συχνάκις, χάριτι Θεοῦ! εἶπε· καὶ ἔπειτα ὁ κύριος Σ... δὲν φροντίζει καθόλου περὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τοῦ ἐπιστάτου του, ὁ ὁποῖος δὲν ὑστερεῖ ποσῶς τοῦ κυρίου του κατὰ τὰ ἐλαττώματα.

Ταῦτα δὲ εἶπε χαμηλοφώνως, διότι, ὡς ἠννόησα, ἐφοβεῖτο μὴ τὴν ἀκούσῃ ὁ τρομερὸς γείτων μας.

Ἐχαιρετίσαμεν τὴν νεκρὰν παιδαγωγὸν καὶ εἰσῆλθοντες εἰς τὰ δωμάτιά μας. Μετ' ὀλίγον δὲ σιγὴ βασιτάτη ἐδρασίλευε περὶ ἡμῶν οὐδὲν ἥσσαν ἡμεῖς δὲν ἠρέσθημεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἀπεφασίσταμεν νὰ μείνωμεν ἄγρυπνοι καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἐφ' ὅσον θὰ μας τὸ ἐπέτρεπον αἱ δυνάμεις μας.

Δὲν ἐδυνάμεθα πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς κραυγὰς τῆς προηγουμένης νυκτός καὶ τὴν ἀπειλητικὴν στάσιν τοῦ κυρίου Ζίμ. Ἐφανταζόμεθα ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα ὑπεκρύπτετο ἀκατανόητόν τι μυστήριον.

Ὁ Μιχαήλ ἔλαβε βιβλίον τι καὶ ἀνεγίνωσκεν, ἐγὼ δὲ ἤναψα ἐν σιγάρων καὶ

ἐκάθησα εἰς τὸ παράθυρον, σκεπτόμενος τὰ συμβάντα τῆς ἐσπέρας, ἐνῷ δροσερὰ αὖρα ἐδρόσιζε τὸ πρόσωπόν μου.

Εἶχον ἤδη σημάζει δύο ὥραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἡ αὐτὴ σιγὴ ἐπεκράτει καθ' ὅλον τὸ ξενοδοχεῖον. Ἡ τοιμαζόμεθα νὰ κοιμηθῶμεν, ἐγὼ δὲ εἶχον κλείσει τὸ παράθυρον, ὅτε ἐλαφρὸς θόρυβος, ὁμοῖος πρὸς φύσημα ἀνέμου, μὰς ὑπέμνησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν εἶχομεν μείνει ἄγρυπνοι μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης. Ἡνέφξα καὶ πάλιν ἐλαφρῶς τὸ παράθυρον καὶ ἔστημεν ἄμφοτεροὶ ἀκίνητοι, ἀναμένοντες τὸ ἀποτέλεσμα. Μετ' οὐ πολὺ εἶδομεν ἀναμέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτός σῶμά τι περὶ ἑκ τῆς πρώτης ὁροφῆς τῆς οἰκίας καὶ κατακυλισθὲν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Μία καὶ ἡ αὐτὴ ιδέα κατέλαβεν αἰρνης ἄμφοτεροὺς ἡμᾶς· θὰ ἦτο βεβαίως ὁ γέρον Ἀγγλος, ὅστις, ἐν ἐσχάτῃ μέθῃ διατελῶν, εἶχε ριφθῇ ἐκ τοῦ παραθύρου. Ἐνομίσσαμεν αὐτὸν πρὸς στιγμὴν φονευθέντα, ἀλλ' ἡ πατήθημεν ὁ γέρον ἐπιστάτης ἡγήθη βραδέως ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἔφθασεν, ἐρεϊδόμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου, μέχρι τῆς ἀκρας τοῦ ξενοδοχείου, ὅποθεν, ἀνερριχθεὶς διὰ τῶν ἐξοχῶν, αἰτίνες ἐσχηματίζοντο ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ τοίχου, ἀνῆλθε μέχρι τοῦ ἐξώστου μικρᾶς τινοῦ οἰκίας, ἥτις ἔκειτο παραπλευρῶς τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐντρομοὶ, ἐσθύσαμεν τὸ κηρίον, ἐκλείσαμεν καὶ πάλιν τὸ παράθυρον καὶ περιεμένοντες κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν μας.

Δὲν ἔσχομεν καιρὸν νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν διατρεχάντων, ὅτε ἡκούσθη σφοδρὸς θόρυβος θραυομένων ὕλων καὶ ἡ αὐτὴ φωνή, ὅξεια καὶ φοβερά, ὡς τὴν προτεραιὴν, ἐπληξε καὶ αὐτὴς τὰ ὦτά μας. Τότε πλέον ἐπίσθημεν ὅτι αἱ ὑποψίαι μας δὲν διεψεύσθησαν. Πάραυτα ἠρπάσαμεν τὰ πιστόλιά μας καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὸν πρόδομον, διευθυνθέντες πρὸς τὸ μέρος, ὅποθεν εἶδομεν περὶ τὸν φοβερόν γείτονα μας.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάβασίν μας θύρα τις ἠνεόχθη ὁρμητικῶς καὶ ἐνεφανίσθη ἡ νεκρὰ παιδαγωγός, ὡχρὰ καὶ περίφοβος, ἥτις ὤρμησε πρὸς ἡμᾶς.

Εἰς ἐν νεῦμά της ἀμφοτεροὶ ἔστημεν.

— Ἀλλὰ τί τρέχει πάλιν; Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Τὴν ἠρωτήσαμεν τότε μήπως ἐφώναξεν αὐτή.

— Ὁχι, ὄχι, δὲν ἤμην ἐγώ, μὰς ἀπῆντησεν ἀσθμακίνουσα. Ἀλλ' ἔλθετε, ἔλθετε!

Ἠκολουθήσαμεν τὰ ἔχνη της καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐφθάσαμεν εἰς τι χαμηλὸν καὶ σκοτεινὸν δωμάτιον· ὑπὸ τὸ ἄμυδρόν δὲ φῶς λυχνίας τινὸς ἐδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν θλιβερόν καὶ σπαραξικάρδιον θέαμα, ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ.

Ὁ γνωστὸς ἡμῖν Ἀγγλος ἐκάθητο μετὰ βλέμμα ἄγριον ἐπὶ τινος μικρᾶς κλίνης, θλιβὼν διὰ τῶν δύο στιβαρῶν χειρῶν του τὸ στῆθος καχεκτικοῦ τινος παιδός, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πνέον τὰ λείσθια.

Ἐκλείε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ μὴ

βλέπῃ καὶ ἐξηκολούθει πιέζων διὰ τῶν χειρῶν του τὸ ἀτυχὲς παιδίον.

Εἰς τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἐπροξενήσαμεν εἰσερχόμενοι, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ μὰς παρετήρησεν ἀδιαφόρως· εἶτα δέ, ἐγερθεὶς, ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν λευκὴν καὶ φλακρὰν κεφαλὴν του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον, ἐξ οὗ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ**

ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΩΝΟΣ ΙΡΒΙΓΚ

ΦΑΣΜΑ-ΜΝΗΣΤΗΡ

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς τῶν ὑψωμάτων τοῦ Ὀδενβαλδ, ἀγρίας καὶ ρομαντικῆς ἀλύσεως ὁρέων τῆς ἀνω Γερμανίας, ἐκτεινόμενης οὐ μακρὰν τοῦ σημείου τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Μάινος καὶ Ρήνου, ὑψοῦτο πρὸ πολλῶν, ἀλλὰ πολλῶν ἐτῶν, ὁ πύργος τοῦ Ἀλνδσχόρτ.

Ἦδη εἶναι κατηρειπωμένος καὶ σχεδὸν κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν φηγῶν καὶ ἐλατῶν, ὑπεράνω ὅμως τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ ἴδῃ εἰσέτι τὴν σκοπιὰν αὐτοῦ, προσπαθοῦσαν, ὡς ὁ πρῶτον κύριός της, νὰ ὑπεράρῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ δεσπόσῃ τῶν περιχώρων.

Ὁ βαρόνος Ἀλνδσχόρτ ἦτο ὁ τελευταῖος γόνος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Κατσενελλενβόγκεν, ἥς, μετὰ τῶν ὑπολειπομένων κλημάτων, εἶχε κληρονομήσει τὴν ἀλαζονείαν.

Εἰ καὶ αἱ πολεμικαὶ διαθέσεις τῶν προγόνων του εἶχον προξενήσει εὐρέα ῥήγματα εἰς τὰ κτήματα ἐκεῖνα, οὐχ ἤττον ὁ βαρόνος κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως διατηρῇ ἔχνη τινὰ τοῦ ἐκλιπόντος μεγαλείου.

Οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἔζη, ἦσαν ἡσυχοί, οἱ δὲ πλείστοι τῶν εὐγενῶν Γερμανῶν εἶχον ἐγκαταλείψει τοὺς στενοχώρους καὶ ὡς φωλεὰς ἀστῶν ἐπὶ τῶν ὁρέων παλαιούς πύργους των καὶ εἶχον κτίσει προσηκούσας αὐτοῖς κατοικίας εἰς τὰς κοιλάδας, ἀλλ' ὁ ἀλαζὼν βαρόνος ἔμενε κεκλεισμένος ἐν τῷ μικρῷ φρουρίῳ του, ἐπωλίζων, μετὰ κληρονομικῆς μνησικακίας, πεπαλαιωμένους οἰκογενειακὰς ἔχθρας, καὶ ἕνεκα τούτου ὑποβλεπόμενος ὑπὸ τινῶν τῶν πλησιεστάτων αὐτῷ γειτόνων.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ἐν μόνον τέκνον, μίαν θυγατέρα· ἡ φύσις ὅμως, ὁσάκις χορηγεῖ ἐν μόνον τέκνον, ἀποζημιοῖ τὸν γονέα, καθιστῶσα αὐτὸ ἀξιοθαύμαστον· τοῦτο δὲ συνέβη ὡς πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ βαρόνου.

Πᾶσαι αἱ τροφαί, πᾶσαι αἱ φλύαροι γυναικες, πᾶσαι αἱ ἐξαδέλφαι διεβεβαίουν τὸν πατέρα αὐτῆς, ὅτι, ὡς πρὸς τὴν ὠραιοτήτα, δὲν ὑπῆρχεν ἴση αὐτῇ καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν· τίς δὲ κάλλιον αὐτῶν θὰ το ἐγίνωσκεν! Ἀλλῶς τε εἶχεν ἀνατράφῃ λίαν ἐπιμελῶς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν δύο ἀγάμων μεινασῶν θείων της, αἰτίνες εἶχον διέλθει ἔτη τινὰ τῆς νεότητός των παρὰ τινῶν μικρῶν γερμανικῶν αὐλῶν, ἐπο-